

dan ook na verloop van twee jaren met de boodschap thuis kwam: „de fabriek staakt het werk en wordt Maandag gesloten!” kon hij bij de mededeeling dier zoogenaamde Jobstijding zijne vreugde haast niet verbergen.

Na lang wikken en wegen welke weg thans zou worden ingeslagen, stemde de vader, het leegloopen nog meer verafschuwend dan het schilderen, er in toe, dat hij bij eenen teekenmeester op het atelier zou gaan. Doch zoozeer vreesde hij dat dit aanleiding mocht zijn dat zijn zoon zich geheel aan

Morgenkus, naar eene schilderij.

de schilderkunst zou gaan wijden, dat hij zelt den teekenonderwijzer, den toenmaals in Utrecht zeer bekenden Gijs Craeyvanger, opzocht en dezen op zijn geweten deed beloven, dat hij elke poging, ook de geringste, tot schilderen, bij den hem toevertrouwd leerling zou onderdrukken en hem alleen dat zou onderwijzen wat hij voor zijn toekomstig beroep, de lithografie, noodig had.

Ongelukkigerwijs — voor den vader althans — was die onderwijzer een man, die, ofschoon zelf niet tot de uitstekende beoefenaars behorende, zeer veel liefde voor de schilderkunst had.

Deze ontdekte al spoedig in zijn leerling eenen aanleg, die het hem deed bejammeren de belofte aan den vader te hebben gedaan. Doch hij had zijn